

mul'c 2015/2016

Šolsko glasilo OŠ Tržič

GLASILO OŠ TRŽIČ (JUNIJ 2016)

Prelom:

Sergeja Osredkar

Mentorica glasila, urejanje in lektoriranje:

Martina Verč

NASLOVNICA, likovni prispevki in fotografije so delo učencev OŠ Tržič pod vodstvom likovnega pedagoga Braneta Povaleja in učiteljic razrednega pouka.

Pozdravljeni!

Izšel je MUL'C – šolsko glasilo, ki ga že drugo leto zapored objavljamo na spletni strani šole v e-obliki. Pestra vsebina vas bo prav gotovo pritegnila, še posebej pa tiste, ki imate v glasilu svoje prispevke. Na začetku glasila so dogodki, ki so v tem šolskem letu pomembno zaznamovali življenje v šoli. Likovno je glasilo pravzaprav skoraj v celoti namenjen gregorčkom, ki so ime naše šole ponesli po vsej Slovenije in še dlje. Nato pa so na vrsti vaši literarni prispevki, pesmice in kratka prozna besedila, nekaj najmlajših je celo napisalo in ilustriralo svojo prvo knjigo. Bilo vas je strah, bili ste zaljubljeni, veseli, žalostni, radi ste poustvarjali ... V glasilo sem vključila skoraj vse, kar ste mi pridno pošiljali čez celo leto. Prav gotovo boste našli tudi kakšno napako, za kar se vam že vnaprej opravičujem.

Upam, da boste uživali v branju, da vam bo MUL'C všeč in da mi prihodnje leto pošljete še več prispevkov.

Za konec pa vam želim enkratne in neponovljive počitnice. Čao. ☺

Martina Verč

ZAKORAKALI BOMO V NOV SVET

9. a

Žan Knific, Domen Mali, Janez Slapar, Matjaž Hudeček, Mai Aleksander Makarov,
Aljaž Soklič, Andraž Tišler, Matej Rozman, Anže Meglič, Marko Zupan, Belmin Grabus,
Irena Žnidarič (razredničarka), Sara Rovtar, Pika Kenda, Nastja Bahun, Ema Soklič, Gabrijela Gala Blaži Gregorčič

Vseh 9 let sem se spraševala, kako bo potekalo šolanje na predmetni stopnji. Vse ekskurzije, športni dnevi in odmori so spomini, ki jih še dolgo ne bom pozabila.

Pika Kenda, 9. a

Šola mi včasih ni bila všeč, včasih pa sem se je veselil; sedaj pa vem, da je šola kraj, kjer prebiva znanje.

Janez Slapar, 9. a

Osnovna šola je kot dan. Ko smo v prvem razredu, sonce vzide, vmes je malo dežja, v devetem razredu pa sonce zaide in bomo zakorakali v nov svet, poln dogodivščin.

Aljaž Soklič, 9. a

V šoli je bilo veliko smeha, žalosti, veselja, dobre in slabe volje, vzponov ter padcev, vendar smo se vedno imeli lepo. Zato se bomo osnovne šole radi spominjali.

Sara Rovtar, 9. a

Življenje je šola, šola je življenje. Starejši si, več ti pomeni.

Anže Meglič, 9. a

Kot prvošolčki smo komaj čakali, da gremo v šolo. Nismo še vedeli, kakšno breme nam bo prinesla. Vsako leto smo postajali starejši, pametnejši, tudi spretnejši. Končujemo še zadnji razred in med nami so se spletle močne prijateljske vezi, ki bodo ostale za vedno.

Gabrijela Gala Blaži Gregorčič, 9. a

Čeprav je bilo teh 9 let težkih, se bom vedno spominjala le lepih trenutkov iz šol v naravi, z ekskurzij, s športnih dni in iz odmorov. Spominjala se bom tudi vseh učiteljev, ki so me spodbujali k delu.

Ema Soklič, 9. a

Življenje in šola sta loterija, kjer lahko zadeneš ali izgubiš. Toda nobena izguba ali padec nam ne smeta vzeti volje. Moramo se pobrati in z dvignjeno glavo nadaljevati svojo pot. Le tako bomo v življenju uspeli, saj nas na življenjski poti čakajo različni izzivi in ovire, pri katerih ne smemo obupati.

Marko Zupan, 9. a

V osnovni šoli sem spoznala veliko novih prijateljev in pridobila veliko znanja in lepih izkušenj. Največ spominov bom imela s predmetne stopnje, z ekskurzij in s taborov, kjer smo se zelo zabavali. Nikoli ne bom pozabila učiteljev in sošolcev. Valeta pa bo odličen zaključek naših skupnih let.

Nastja Bahun, 9. a

Čeprav mi je bilo včasih težko in nisem imel volje za učenje, se bom rad spominjal odmorov, ekskurzij, taborov, šol v naravi in prvih simpatij. Zahvalil pa bi se tudi vsem učiteljem za znanje.

Domen Mali, 9. a

Življenje je kot knjiga, ki jo sami pišemo, in kmalu se bo obrnil list z naslovom Osnovna šola Tržič, na katerega se bom oziral s ponosom in z nasmehom na obrazu.

Matej Rozman, 9. a

9. b

Adis Smajlović, Manca Rozman, Benjamin Bapić, Laura Pejić, David Lučič,
Viktor Švab (razrednik), Jure Stubljar, Daša Černilec, Katja Klemenčič, Katarina Đurić,
David Jurić, Melisa Nikočević, Anže Galin, Matijan Benedik, Maks Laibacher
Manjkata Hana Foršček in Gaber Podrekar.

Šola je ustanova, kjer nabiramo znanje, doživljamo zmage in poraze. A na koncu se veliko naučimo in v širni svet poletimo.

Katja Klemenčič, 9. b

Ideje dobivam ponoči, ne vem zakaj. Menim, da človek ne more duhovno rasti, če je srečen. Doživeti mora temnejšo plat življenja, da se spremeni in izrazi svoja pozitivna čustva do sočloveka.

Manca Rozman, 9. b

Življenje je šola in do smrti se učimo.

Laura Pejić, 9. b

Življenje je knjiga, ki jo sami pišemo. Sedaj odpiramo novo zanimivo poglavje z vstopom v srednje šole in hkrati zapiramo prav tako zanimivo poglavje o osnovni šoli.

Matijan Benedik, 9. b

TRŽIČ IN GORE

Lanska zmaga Gorskih petelinov na 26. državnem tekmovanju Mladina in gore v Idriji ja bila razlog, da smo v soboto, 23.1.2016, na OŠ Tržič organizirali prav poseben dan. Z našimi učenci smo zaključil triletni projekt Okolju prijazna šola, ki smo ga poimenovali S'm Tržičan, daleč poznan. Letos je potekal pod sloganom Tržič in gore. Pa ne samo to. Gostili smo tudi udeležence 27. državnega tekmovanja Mladina in gore, osnovnošolce in srednješolce z mentorji ter predstavnike Planinske zveze Slovenije, Planinskega društva Tržič, Gorske reševalne službe Tržič in mnoge druge ljubitelje gora.

Za naše učence smo organizirali različne delavnice in predavanja. Najmlajši so izdelovali pastirčke iz lesa in filca in sestavljanko, risali gorsko cvetje, spoznavali opremo gornikov, delo GRS-ja in reševalnih psov. Velik poznavalec tržiških gora Janko Meglič je četrtošolcem predstavil naravna bogastva naše okolice, Marija Klofutar pa je leto mlajše učence poučila, kako moramo varovati gorsko naravo. Iz tržiške knjižnica nas je obiskala Sabina Šolar, ki je učencem petega in šestega razreda predstavila eno izmed osrednjih osebnosti Tržiča, Toneta Pretnarja. Starejše učence sta obiskala gorski vodnik Aljaž Anderle, ki je učence navdušil s predstavitvijo lednega plezanja, in geografinja ter alpinistka Irena Mrak, ki nas je popeljala v kraljestvo gora, ki jih je prehodila. Tudi naši učitelji so pripravili zanimive delavnice, in sicer so učenci z ogljem risali utrinke gora, izdelovali energijske ploščice iz suhega sadja in oreškov,

sadno-zelenjavne napitke, se učili o tlakologiji na snegu in spoznavali, kakšna so pravila obnašanja v gorah. Dan smo zaokrožili z ogledom enourne prireditve v Kulturnem centru, kjer smo uživali v Zmajski pripovedki, ki so jo zaigrali učenci POŠ Podljubelj, občudovali posnetke Vilija Vogelnika s Tržiške planinske poti, ki jo je na zanimiv način predstavila Erna Anderle. Celotno predstavo so obogatili plesalci Folklorne skupine Karavanke in Plesnega studia Špela ter učenci OŠ Tržič s petjem in recitiranjem.

Istočasno je na šoli potekalo tudi tekmovanje Mladina in gore, ki so ga organizirali Planinska zveza Slovenije, Mladinska komisija PZS, Zavod za šport RS Planica, Planinsko društvo Tržič in Osnovna šola Tržič. Za dobrodošlico smo goste postregli s tržiškimi flikami, ki so jih spekle članice društva SVIT. Napetost pred tekmovanjem so s planinsko obarvanim kulturnim programom ublažili učenci – igralci in pevci OŠ Tržič, mlade tekmovalce pa so pozdravili ravnatelj OŠ Tržič Stanislav Grum, predsednik PZS Bojan Rotovnik, predsednik PD Tržič Uroš Ahačič, predstavnik ZŠRS Planica Boris Tomazin, župan občine Tržič Borut Sajovic, koordinatorica tekmovanja Brigita Čeh in načelnica Mladinske komisije PZS Barbara Bajcer.

Štiričlanske ekipe osnovnošolcev in dvočlanske ekipe srednješolcev so tekmovanje začele dopoldne s testi iz planinskega znanja, ki so ga mladi pridobivali v planinskih krožkih in med svojim (večletnim) udejstvovanjem v planinstvu. Sledilo je kosilo in družabni del. Okoli 140

učencev in dijakov in njihovih mentorjev iz cele Slovenije smo s pomočjo Tržiškega muzeja odpeljali na zanimiv ogled kulturnih znamenitosti našega mesta. Potem pa se je v Dvorani tržiških olimpijcev začel finale državnega tekmovanja, ki poteka v obliki kviza. Pomerilo se je 6 osnovnošolskih ekip. Tržiški osnovnošolci so letos dosegli povprečen rezultat. Gorski zmaji (Meta Križaj, Maja Valjavec, Sašo Primožič, Aljaž Soklič) so bili deveti, Gorski petelini (Marko Zupan, Matej Rozman, Ema Soklič, Daša Černilec) pa so dosegli 11. mesto. Zmagali so Idrski jeglič, zato bo naslednje leto državno tekmovanje zopet potekalo v Idriji. Tržiški srednješolki Maša Štucin in Nuša Dovžan pa sta se veselili 2. mesta in pokala za srednješolske ekipe.

Razkrili smo tudi skritega gosta - zdravnika, alpinista, publicista ... Iztoka Tomazina in z njim prijetno pokramljali.

Četrta januarska sobota je torej minila v znamenju planinstva, prešerne volje in navdušujočega planinskega znanja. Pri nas so se srečali ljudje s podobnimi interesi, navadami in cilji. Ponudili smo jim priložnost za pogovor, izmenjavo mnenj, izkušenj in načrtovanje novih ciljev.

Asja Štucin

GREGORČKI V TRŽIČU

Projekt, ki smo se ga lotili letos, je povezal mnogo ljudi, predvsem Tržičanov. Šlo je za star tržiški običaj Vuč u vodo. Sklenili smo namreč, da poskušamo priti v Guinnessovo knjigo rekordov z rekordnim številom gregorčkov. Pri tem nam je pomagal tržiški podjetnik Branko Bandelj, ki je naši šoli podaril modele hišk iz lepenke, ki smo jih sestavljali, barvali, jim dali vsak svoj pečat.

Izdelavi smo namenili kar nekaj časa in pri tem sodelovali vsi – učenci in delavci šole. Nastale so čudovite hiške, našteli smo jih kar nekaj čez osemsto. Na predvečer gregorjevega smo jih razstavili pred šolo in razstava je bila prava paša za oči. Vse skupaj je spremljalo tudi televizija in kar nekajkrat smo se pojavili v neposrednih prenosih.

Žal v Guinnessovo knjigo nismo prišli, saj naj bi bili gregorčki preveč posebni, podobnih dogodkov v svetu ni in tako nas ni bilo mogoče primerjati. To nas ni preveč žalostilo, saj smo bili veseli, da je dogodek privabil množico ljudi, ki so uživali v programu, v obujanju običaja in čudoviti razstavi.

ANDERSENOVI DNEVI V ŠOLSKI KNJIŽNICI

2. april je mednarodni dan knjig za otroke. Ta dan je izbran zato, ker se je 2. aprila 1805 rodil najbolj znan pravljicar na svetu - Hans Christian Andersen. Tudi na naši šoli smo se ga spomnili. V času okrog tega praznika ste šolsko knjižnico obiskali vsi učenci razredne stopnje. V urici obiska ste ponovili svoja znanja o knjižnici, se naučili marsikaj novega o njej in poslušali pravljico. Knjižničarki sva dobili množico vaših risbic, ki so vse po vrsti prelepe, najbolj pa sva bili veseli besed, ki so nama povedale, da radi obiskujete knjižnico.

Draga knjižničarka!

Hvala, ker ste nas včeraj povabili v knjižnico. Zelo smo uživali. Knjižnica ima spomine in ta je bil prelep. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo gledali slike iz pravljice. Sicer me najbolj zanimajo poučne knjige, a ta obisk mi je povedal mnogo novega o knjižnici. Še enkrat se vam zahvaljujem za vaš čas.

Lep pozdrav,

Vahid Mehurović

v imenu 4. b razreda

Gabriela Ćosić, 5. a

Leonita Balagić, 5. a

Tržič, 7. 4. 2016

Spoštovana gospa knjižničarka!

Zahvaljujemo se vam, ker ste nas povabili v knjižnico. Naučili smo se marsikaj novega o Hansu Christianu Andersenu in spoznali novo pravljico Princeza v papirnati vrečki.

Lep pozdrav,
učenci, 4. a razreda

Lučija Cinac, 4. a

Edin Omeragić, 4. a

Nali Belhar, 5. a

Zelo mi je bil všeč dan v knjižnici, ko nam je knjižničarka povedala zelo zabavno pravljico. Pripovedovala je o nadutem princu, zmaju in princesi v papirnati vrečki. Čudno se mi je zdelo le to, da je bil zmaj tako neumen, da je nasedel Elizabetinim ukanam. Ronald je ni pohvalil, ker ga je rešila, ampak ona mu je zato povedala, da je bedak. Knjiga mi je bila zelo všeč.

Nali Belhar, 5. a

Anja Lorbek, 5. b

Val Brenkuš, 1. b

Mia Julija Babič, 1. a

Alen Hadžić, 4. a

Samo Zadražnik, 5. b

Eva Valjavec, 4. a

Lorela Cinac, 4. a

UJETI SE NE DAM

V maju so nas obiskali člani ekološko-kulturnega društva Za boljši svet. Zaigrali so nam predstavo, katere tema je bila na letošnjem otroškem parlamentu, in sicer Ujeti se ne dam.

V bitki s sodobnim časom so mladostniki velikokrat izpostavljeni stresnim situacijam in pomembnim odločitvam, na katere pa niso vedno pripravljeni. Opozorili so nas na odvisnosti vseh vrst in skoraj vsak je kakšno našel tudi pri sebi. Predstava je bila polna smeha in modrosti, ki so naše učence marsičesa naučili.

Razmišljanja učencev 8. a po predstavi:

Čudno je bilo, ker so odrasli igrali otroke.

Sergej

Bili so dobri, čeprav niso igralci. Všeč mi je bil njihov način, kako pomagati najstnikom skozi to dobo odraščanja.

Juš

Predstava mi je bila všeč, saj je realno prikazovala težave, s katerimi se mladi spoprijemamo.

Meta

Zelo so se potrudili in izvirno prikazali, kako lahko zaidemo v težave.

Maja

Predstava je bila poučna.

Kristijan

Igra je bila smešna in zabavna, motilo me je le to, da sem slabo slišala.

Eva

Predstava je bila super, veliko sem se naučil.

Blaž

ZNOVA MLADI EINSTEINI

Raziskovanje novega, neznanega je ena od značilnosti mladih. Neločljiv del raziskovanja pa je poskus – eksperiment.

Na OŠ Tržič že vrsto let pripravljamo Einsteinov dan, na katerem učenci v različnih delavnicah eksperimentirajo, raziskujejo, spoznavajo elemente raziskovalnega dela. Zadnji dan marca so spoznavali pojave iz fizike, tehnike, kemije, biologije, psihologije.

Zapisali so:

Zelo mi je bilo všeč, ko smo delali poskuse z ognjem.

Matjan

Najbolj mi je bil všeč ognjemet na koncu, ker je bil v več barvah.

Lara

... naučili smo se veliko novih stvari.

Ula

Bilo je res čarobno.

Neža

Všeč mi je bilo preprosto razlaganje procesov.

Tadej

»Ful je blo dobr.«

Matej

Bilo mi je zelo, zelo »fajn«.

Domen

Všeč mi je bilo, ko je počilo.

Nik

Vse asistentke

Matej

To je bil dan, ko so naši učenci potešili svojo radovednost in željo po eksperimentiranju.

Fotografije: Sergeja Osredkar

Tekst: Romana Turk

VELIK USPEH MLADIH RAZISKOVALCEV NA OŠ TRŽIČ

"Sprejmite izziv. Le tako boste začutili veličino uspeha," je misel neznanega avtorja.

Po njej sta se ravnala učenca 9. razreda Adis Smailović in Marko Zupan ter se odločila, da skupaj izdelata raziskovalno nalogo.

Zelo rada imata namreč računalnike. Ampak ne za igranje igrice, temveč za ustvarjanje le-teh. Pod mentorstvom učiteljic Sergeje Osredkar in Irene Žnidarič sta v programskem jeziku Java izdelala lastno igrico. Da pa ne bi ostala na domačem računalniku, sta na starejši šolski računalnik namestila internetni strežnik in izdelala spletno stran, kjer lahko vsak obiskovalec pridobi njuno igrico in jo preizkusi. Njuno igrico sedaj lahko igramo »online«, saj sta izdelala še Java Applet. Nalogi sta dodala še nekaj besed o ekipi in kako je prišlo od ideje do končnega izdelka.

Na regijskem srečanju mladih raziskovalcev sta v skupini računalništvo in telekomunikacije dosegla 1. mesto in se s tem uvrstila na državno tekmovanje. 16. maja 2016 sta se z mentoricama odpeljala v Mursko Soboto, tam ponovno predstavila svoj izdelek in bila zopet najboljša! Svojo nalogo sta odlično predstavila in suvereno odgovarjala na vprašanja komisije, kjer so sedeli sami strokovnjaki.

Prejela sta zlata kipca in za 1. mesto še vabili na zaključno srečanje v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma v Ljubljani, kjer so se 11. junija zbrali vsi prvouvrščeni mladi raziskovalci. Čestitamo!

ZLATI PRIZNANJI

Učenki 8. a razreda **Meta Križaj** in **Maja Valjavec** sta si v tem šolskem letu prislužili zlato priznanje. To je priznanje, ki ga dobijo učenci na državnih tekmovanjih. Njuni sošolci so ju ob tej priložnosti intervjuvali. Preberite, kaj sta povedali.

V tem šolskem letu si si prislužila zlato priznanje. Na katerem področju?

Meta: Dosegla sem zlato proteusovo priznanje, gre za znanje iz biologije.

Maja: Dosegla sem zlato priznanje iz geografije.

Kako si se pripravljala?

Meta: V šoli sem imela veliko dodatnih ur z mentorico, seveda pa sem tudi doma preživela kar nekaj ur s knjigo.

Maja: Ko smo dobili gradivo, sem se vsak teden oglasila pri učiteljici Nevenki Vevar, kjer sva se skupaj pripravljali eno

uro, ko pa se je bližalo tekmovanje sva bili včasih skupaj tudi dve uri. Pred tekmovanjem pa sem se seveda morala učiti tudi sama.

Kdo ti je pri učenju pomagal?

Meta: Na prvem mestu moja mentorica, v veliko pomoč pa mi je bila tudi moja teta, ki je po izobrazbi biolog.

Maja: Najbolj mi je pomagala učiteljica Nevenka Vevar, ki me je ves čas podpirala in v tekmovanje prav tako vložila veliko truda.

Kaj pa tema? Kaj si se pravzaprav učila, na kaj pripravljala?

Meta: Tema letošnjega proteusovega tekmovanja so bili metulji Slovenije.

Maja: Tema tekmovanja so bile naravne znamenitosti Slovenije. Učila sem se o naravnih spomenikih, parkih itd. Poleg tega sem se pripravljala tudi na terenske naloge, npr. na orientacijo.

Je bila pot do državnega tekmovanja težka? Opiši jo.

Meta: Na začetku šolskega leta sem se odločila, da se udeležim šolskega proteusovega tekmovanja. Zanj sem se odločila, ker imam rada biologijo. k odločitvi pa je prispevala tudi zanimiva tema. Na šolskem tekmovanju sem se skoraj brez posebnih priprav odrezala zelo dobro. Za državno tekmovanje pa sem si morala vzeti bistveno več časa. Pripravljala sem se sama in z mentorico. Obe sva trdo delali, a se je obrestovalo.

Maja: Najprej smo imeli šolsko tekmovanje. Ker sem bila dovolj dobra, sem se uvrstila na regijsko tekmovanje. Tudi tam sem osvojila dovolj točk, da sem prišla na državno tekmovanje. Zame je bil že to velik uspeh.

Kje je bilo državno tekmovanje? Koliko je bilo udeležencev na tem tekmovanju?

Meta: Državno tekmovanje je bilo v OŠ Antona Tomaža Linhart v Radovljici. Udeležilo se ga je 831 učencev, 62 pa nas je doseglo zlato priznanje.

Maja: Tekmovanje je bilo v Rogaški Slatini, točnega števila tekmovalcev pa ne poznam.

Kakšni so bili občutki po pisanju preizkusa? Si vedela, da si dobro pripravljena, da si dobro pisala?

Meta: Test je bil zelo težek, zato nisem vedela, kaj lahko pričakujem. Upanje pa mi je dala učiteljica, ki je pregledala test, ki smo ga lahko vzeli domov, in mi takoj povedala, da imam možnosti za zlato priznanje.

Maja: Vedela sem, da sem se pripravila najbolje, kar sem se lahko, nisem pa bila prepričana, če sem se osredotočila na prave stvari. Po teoretičnem delu sem imela dober občutek, na terenskem pa mi je šlo slabše.

Za konec nam povej še to, kakšen je bil občutek, ko si izvedela, da boš dobila zlato priznanje.

Meta: Na rezultate sem čakala kar nekaj časa, a se je izplačalo, saj so prinesli dobre novice. Ko je učiteljica videla rezultate, me je poiskala in mi pokazala tabelo tekmovalcev, ki so dobili zlato priznanje. Ko sem v njej zagledala svoje ime, je bil zame ves trud poplačan.

Maja: Bila sem presenečena, sploh nisem mogla verjeti. Zelo vesela sem bila uspeha.

Braaavo, iskrene čestitke.

NAJBOLJŠI ŠPORTNIKI IN ŠPORTNICE ŠOLE
za šolsko leto 2015/16

1.	Jerneja REPINC ZUPANČIČ	8.a	350 točk
2.	Meta KRIŽAJ	8.a	256 točk
3.	Ajša KOŠTIČ	8.b	185 točk
4.	Teja GAJSKI	8.b	183 točk
5.	Gala G. BLAŽI GREGORČIČ	9.a	182 točk

1.	Matej ROZMAN	9.a	409 točk
2.	Juš SUŠNIK	8.a	368 točk
3.	Anže GLAVIČ	8.b	295 točk
4.	Aljaž SOKLIČ	9.a	240 točk
5.	Dan BELHAR	8.b	205 točk

DRAMSKI KROŽEK

Dramski krožek je na naši šoli interesna dejavnost, ki je zelo obiskana. Zaradi velikega števila zainteresiranih imamo kar tri skupine. Skupina učencev razredne stopnje deluje pod mentorstvom Darje Mikulandre, učence 6. in 7. razreda vodita Blanka Rejc in Azemina Cinac, z učenci 8. in 9. razreda pa se trudi Blanka Rejc.

Mlajša skupina je letošnje šolsko leto pripravila igro O volku, ki je iskal pravljico, predmetna stopnja pa igri Frkolini z ulice in To ni fer. Vse skupine so se predstavile na Območnem pregledu otroške gledališke ustvarjalnosti v mesecu januarju. Da bi naše delo predstavili tudi širši javnosti, predvsem pa staršem, sorodnikom in prijateljem nastopajočih, smo se odločili, da pripravimo sedaj že tradicionalno gledališko popoldne z naslovom IGRAJMO SE GLEDALIŠČE. Tržiški kulturni center smo napolnili 21. aprila 2016. Bučni aplavzi gledalcev so nam dali potrditev, da dobro delamo in z veseljem bomo nadaljevali z delom. Istega dne smo za razredno stopnjo pripravili delni kulturni dan, učenci od 1. do 5. razreda so uživali v vseh predstavah.

Naš trud je bil še bolj poplačan, saj sta se dramski skupini predmetne stopnje uvrstili na

Regijsko srečanje mladih gledaliških skupin - Kekčevo srečanje, ki je potekalo na Jesenicah. Tudi tam smo se dobro odrezali in si hkrati tudi ogledali, kaj in kako ustvarjajo drugi.

Tudi v bodoče si želimo ustvarjati in v naših glavah se že pletejo in rojevajo nove misli in ideje.

Zapisale mentorice:

Darja Mikulandra, Blanka Rejc, Azemina Cinac

ZAKLJUČEK BRALNE ZNAČKE ZA UČENCE OD 1.DO 5. RAZREDA

"Branje je enako dihanju, spanju, hrani", je zapisal avtor Franjo Frančič.

Bralna značka je zagotovo dejavnost, ki poskrbi, da učenci berejo. Na naši šoli imamo zelo veliko učencev od 1. do 5. razreda, ki so v letošnjem šolskem letu opravili bralno značko. Posebej pridni so bili učenci prve triade, saj so skoraj vsi opravili bralno značko, večina njih pa je osvojila tudi Devovo priznanje. Tudi četrtošolci so pravi bralci, žal pa so se v letošnjem šolskem letu malo manj potrudili petošolci. Upamo, da bodo v naslednjem šolskem letu raje prihajali v šolsko knjižnico. Ker so se

»značkarji« tekom celega leta zelo trudili, so bili seveda tudi nagrajeni. Poleg priznanja, ki ga prejmejo zadnji šolski dan, so jim »kulturno« obarvano nagrado pripravili učenci Podružnične šole Lom po Storžičem. Zaigrali so jim igrico Volk in kozlički.

Vsem učencem iskreno čestitamo, hkrati pa želimo lepe počitnice in naj bodo knjige vaše spremljevalke tudi v poletnih mesecih.

Blanka Rejc

V KNJIŽNICI DR. TONETA PRETNARJA

Vsako leto so učenci – pridni bralci povabljeni v Knjižnico dr. Toneta Pretnarja. Tam nas priča zanimiv gost in nam predstavi svoje delo. Navadno je bil to pisatelj, pesnik, glasbenik, tokrat pa nas je pričakal Matej Meglič - mladi tržiški fotograf.

Vsem prisotnim je na zelo zanimiv način predstavil svoje videnje ukvarjanja s fotografijo. Sam se je vsega, kar zna, naučil z veliko volje do učenja preko interneta, veliko fotografiranja in s pomočjo mentorja in prijatelja Braneta Povaleja. Preizkusil je tudi nas. Zelo hitro smo morali fotografirati knjigo, nato pa nam je za isto delo dal dve minuti. Dokazal nam je, kako velika je razlika, če se na delo vsaj malo pripravimo oz. premislimo, kaj želimo.

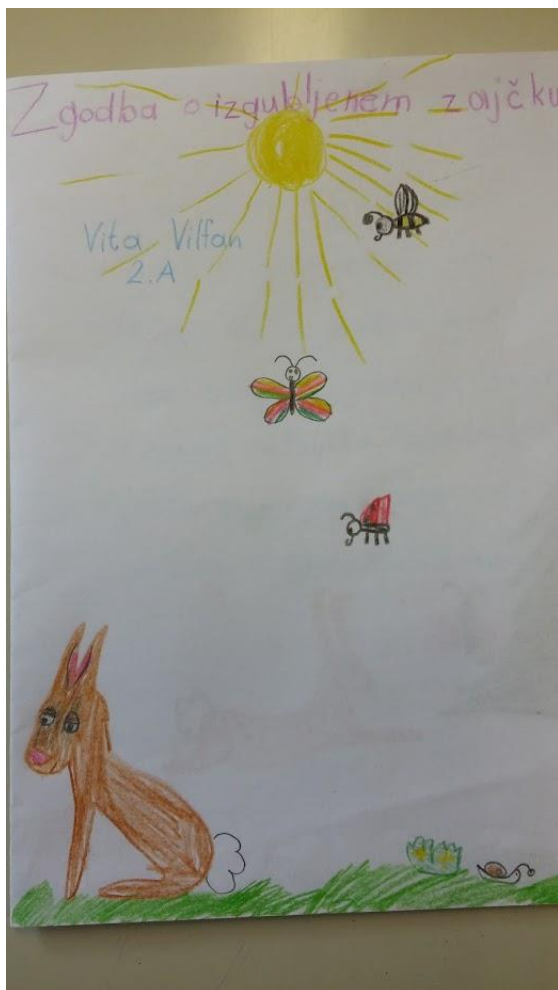
Mladi bralci so nadobudnemu fotografu zbrano prisluhnili, saj je bila njegova pripoved zanimiva, tekoča, poleg tega pa nas je marsičesa naučil. Najpomembneje pa je bilo to, da je mladim (še sam zelo mlad) skušal dopovedati, kako pomembno je v življenju učenje. Skratka – zelo zanimiva urica. ☺

Martina Verč

Vita VILFAN, 2. a

ZGODBA O IZGUBLJENEM ZAJČKU

To je zgodba o zajčku, ki mu je ime Repko. To je rjav zajček z velikim belim repkom. Nekega dne se je Repko igral pred brlogom. Zagledal je lepega, pisanega metuljčka. Radovednega zajčka je njegova lepota čisto prevzela in odskakljal je za njim.

Priskakljal je do stare zapuščene hiše. Prestrašeno je vprašal, ali je kdo doma. Počutil se je tako sam. Nenadoma pa je zaslišal prijatelja polžka Tomija. Tomi je ravno nabiral jagode za kosilo. Repko mu je žalostno priznal, da se je izgubil. Polžek mu je obljubil, da mu bo po kosilu pomagal poiskati pot domov.

Mimo je priletela tudi čebelica Tina, ki jima je ponudila svojo pomoč. Odpravili so se na pot, ki jih je vodila mimo slapu skozi gozd in prišli so na veliko jaso. Tam je bila vsa zaskrbljena Repkova mama. Klicala in iskala je svojega sinčka. Repko ji je povedal, da se je izgubil. Bila je zelo vesela, da sta mu prijatelja pomagala najti pot domov. V zahvalo je vsem postregla s korenčkovo torto.

Iris NUČIČ, 2.a

PTIČKA, KI JE IMELA RADA CVETLICE

Nedaleč stran od naše hiše je travnik z veliko rožami.

Tam je toliko rož, da jih ne moreš prešteti. Za travnikom je gozd, ki se konča ob vznožju gora.

Ko je posijalo sonce, je iz gozda priletela ptička. Spustila se je med cvetlice na travniku.

Sprehajala se je med cvetjem, ga vonjala ter se z njim poigravala. To je delala dan za dnem.

Ko je bilo slabo vreme, je poiskala zavetje v gozdu in počivala.

Nekega dne pa se je njeno veselje končalo. Prišel je lastnik travnika in pokosil travo s cvetlicami vred.

Ptička je bila užaljena, odletela je drugam in se ni nikdar več vrnila v ta kraj.

Nia Marcola Kukić

Ela Uzar

V ŠOLI ZBIRAMO ODPADKE

ZABAVNI DAN V ŠOLI

V šoli smo se zbrali vsi učenci, da bi očistili okolico šole. Ta zgodbica govori o čistilni akciji.

Nadeli smo si rokavice, nekateri otroci pa so prijeli vrečke. Začeli smo pobirati smeti. Nekateri so našli več papirčkov, nekateri manj. In zgodbice je konec, počil je lonec.

OČKA ZA EN DAN

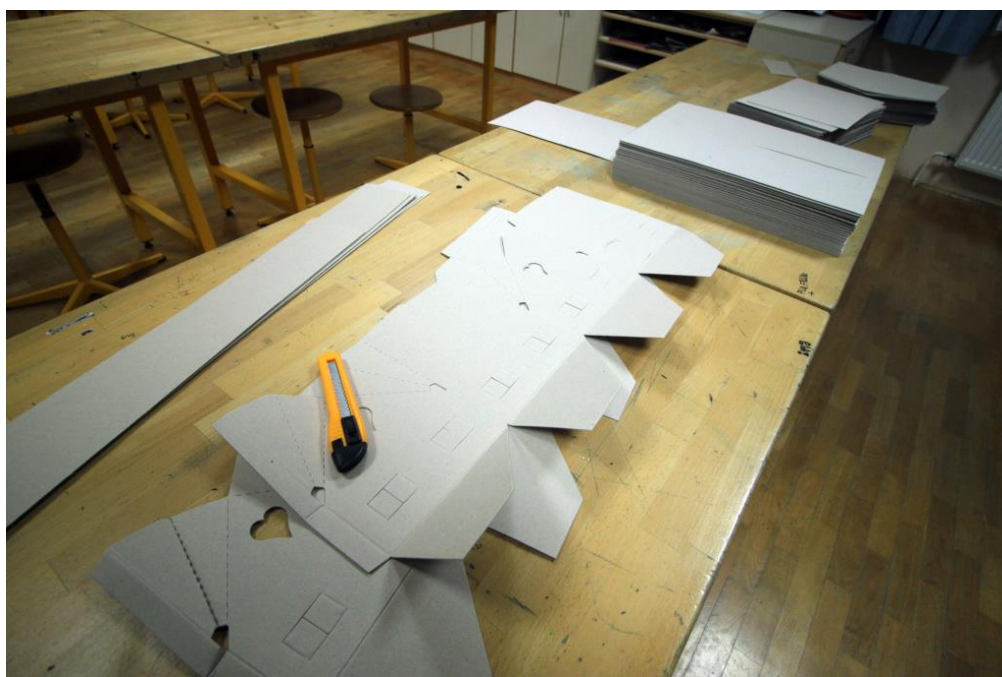
Jaz sem večkrat očka za en dan, saj mojega očija večkrat ni doma, ker je v službi. Takrat zjutraj vstanem in mamici ter sestrici pripravim zajtrk. Ponj grem v trgovino v Tržič. Plačam z bančno kartico, saj mi je mami zaupala številko. Takrat se počutim zelo odraslega.

Za zajtrk imamo najraje sveže žemlje, salamo, sir in jogurt. Po zajtrku predlagam, kam bi šli na izlet. Pred tem še preverim vremensko napoved.

Na izletu se imamo vedno lepo. Zvečer se odpravimo na večerjo v »nobel« restavracijo, zato moram obleči srajco in kravato. Kravato me je naučil zavezati moj oči. Po dobri večerji se odpravimo domov v posteljo. Preden zaspim, mamici pogrejem noge.

Zjutraj sem zelo vesel, ker mi ni treba biti več očka za en dan, saj je moj očka že doma.

Gašper Vogeltnik, 4. b

BILO ME JE STRAH KOT ŠE NIKOLI

Zvečer sem šel spat. Hitro sem zaspal in začel sanjati. Bil me je strah, kot še nikoli.

Z mamico in očijem sem šel v Kranj. Ustavili smo se pred trgovino Merkur in odločil sem se, da grem malo pogledat trgovino. Mamica in oči sta me zunaj čakala. Odločila sta se, da gresta na ogled enega stanovanja, za katerega sta se že nekaj časa dogovarjala. Maje ni bilo z nami, ker je ostala pri babici. Sprehajal sem se po trgovini in ugotovil, da imajo veliko zanimivih stvari. Zanimalo me je vse. Nekaj časa sem se zadržal pri televizorjih in računalnikih. Trgovca Petra sem veliko spraševal o računalniških programih in opremi. Bil je zelo prijazen. Pozabil sem,

kako dolgo sem že v trgovini. Ko sem vse pregledal, sem šel gledat, kje sta starša. Zunaj ju ni bilo. Šel sem nazaj v trgovino in se usedel na klopec. Po telefonu sem klical mami, vendar je samo zvonilo, ona pa se ni oglasila. Klical sem ju in klical, nenadoma pa mi je telefon ugasnil. Baterija je bila prazna. Trgovka je prišla k meni in me vprašala, kje imam starše. Odgovoril sem ji, da jih kličem, a se mi ne oglasijo. Povedala mi je, da trgovino zapirajo in da jo moram zapustiti. Pri srcu me je stisnilo. Kaj naj naredim? Šlo mi je na jok. Bilo me je strah, ker sem bil ostal čisto sam. Pomislil sem, da sta pozabila name, da me nimata rada, da sta me zapustila. Začel sem jokati. Se jima je kaj zgodilo? Takrat sem se spomnil maminih nasvetov. Počasi sem šel do policijske postaje. Policistom sem povedal, kaj se je zgodilo. Jokal sem. Ponudili so mi vodo in sendvič. Bil sem utrujen in zaspal sem v policistovi pisarni na mehki sedežni. Nato sta prišla dva policaja, za njima pa starejša gospa, ki je bila malo bolj okrogla. Rekli so, da me bodo peljali domov. Ko smo prišli do našega bloka, mi je mamica pritekla nasproti, me objela in zraven jokala.

Doma sta mi povedala, kaj se je tistega dne dogajalo. Starša sta res pozabila name, odšla sta gledat stanovanje, nato pa sta mislila, da bom šel k stricu Veletu in teti Barbari ter da me bosta onadva pripeljala v Tržič. Ker mi je zmanjkalo baterije, me mamica ni mogla priklicati. Ko je ugotovila, da imam izklopljen telefon, da me ni ne v trgovini in ne pri stricu in teti, je zavladala panika. Vsi so me klicali in iskali po celem Kranju. Potem je prišla še sestra Maja in me klicala: »Marko, Marko!« in me vlekla za roko. V tistem trenutku sem se zbudil. Takrat sem dojel, da so bile to le zelo čudne sanje. Vse sem povedal mamici in očiju, potem pa smo se skupaj veliko pogovarjali o tem. To so bile najbolj strašne sanje, kar sem jih kdaj sanjal.

Marko Manjolovič, 5. b

BABICA V SUPERGAH

V mestu Vrata

živela sta dva brata

z imeni Tinček in Binček,

ki rada sta imela svoj mlinček.

Babica Lenča imela dolge je lase,

ki v mlinček zataknila so se.

Na pomoč priteče Pufek,

superge pa prinese Cufek.

Babica spretno jih obuje,

k Frediju frizerju nadaljuje.

Fredi reši ji frizuro,

čeprav babica živčno pogleduje uro.

Rinora Berisha 5.b

GROZA V KINU

V soboto so v Planetu Tuš v Kranju predvajali dolgo pričakovani film E.T. vesoljček. Film so si ogledali otroci različnih starosti.

Vsi so nestrpno čakali pričetek filma, nihče pa ni vedel, da je bila v deseti vrsti inšpektorica Desa, ki je opazovala vedenje otrok (cmokanje, cepetanje, metanje papirčkov, brcanje ...). Njene potrpežljivosti je bilo kmalu konec. Nenadoma je vstala, izvlekla pištolo in se zadržala, da je ona inšpektorica Desa in da čaka najmanj deset let prisilnega šolanja vse tiste, ki zamujajo, klepetajo, smrčijo in še in še. Naštevala je prekrške, otroci pa so kar onemeli.

Jaz, kot novinarka, nisem mogla verjeti, da je inšpektorica s pištolo grozila otrokom. Moje mnenje je, da se tudi inšpektorica Desa ni vedla primerno.

Teja Kovač, 5. b

PRVIČ NA ŽIČNICI

Bila je sončna, velikonočna nedelja, ko smo se z družino odpravili smučat v Kranjsko Goro. Obkrožale so nas čudovite sončne gore (Julijske Alpe, Prisojnikovo okno). Smučal sem odlično, niti enkrat nisem padel. Po večkratnih spustih po lažji progi, smo se odpravili na malo daljšo progo. Pot navzgor z žičnico je bila grozna! Pod nami so bile smreke, skale, prepad. Bilo je zelo strmo. Nato pa ... pridemo do postaje na vrhu hriba in ko sem že hotel dol s sedeža, me je

nekaj povleklo nazaj. Kako? Poklical sem sestro, a ni me slišala. Nisem imel druge izbire, kot da skočim s sedeža. Tega ni nihče opazil. Tako strah me še ni bilo. Pristal sem na riti. Z dveh metrov! Groza. Pobral sem se in se komaj odpeljal po hribu navzdol, ker sem se tresel od strahu. Odločil sem se, da nikoli, nikoli ne grem več na to sedežnico. Kot da še ni bilo dovolj, je bila še proga bolj strma kot vzpon na Triglav! To je bila dolga in divja vožnja. Še trikrat smo se spustili po krajši progi, potem pa sem si za nagrado privoščil vafle.

Po taki norišnici smo se odpravili domov. Toliko o velikonočnih praznikih, ki jih je bilo hitro konec. Mislim, da česa podobnega ne bom več doživel.

Samo Zadražnik, 5. b

GAMS NA OBISKU

Počitnice na čolnu so prava dogodivščina še posebej, če te preseneti kak razburljiv dogodek, ki ti požene strah v kosti.

Lansko poletje smo se z družino odločili, da se bomo s čolnom odpravili na potovanje okrog hrvaških otokov. Vsak večer smo si morali poiskati prenočišče, kar pa ni bilo vedno lahko. Tisti večer smo našli majhen zalivček med strmimi pečinami, poraslimi z grmičevjem. Zdelo sem nam je, da bo to prav prijeten kotiček za prenočevanje. Zasidrali smo se in si pripravili večerjo. Ati je spekel odlična jajčka. Po večerji smo malo kartali in se pogovarjali. Ko je napočil čas za spanje, sva z mamico napihnili blazino in se odpravili na obalo. Sestrica in očka sta si pripravila ležišče na čolnu. Vsi utrujeni smo še malo opazovali zvezdnato nebo, nakar smo utrujeni pospali.

Sredi noči me je prebudil mamin krik. Vsi smo se prestrašeni zbudili. Mami nam je povedala, da je v bližnjem grmovju zaslišala lomastenje živali. Nastala je panika in z mami sva se v trenutku znašli na čolnu. Tam sva se počutili varno, saj žival ne bi mogla priplavati do čolna. Na pol budni smo preživeli noč. Zjutraj smo si pripravili zajtrk, nato pa sem zagledala gamsa,

ki nas je opazoval pri obedu. Zdaj smo izvedeli, kdo nas je ponoči strašil. Smejali smo se nočnemu dogodku.

Po zajtrku smo se počasi odpravili v nov zalivček, novim dogodivščinam naproti.

Sedaj vem, da ima strah velike oči, še posebej ponoči.

Iza Gros, 5. b

Ko sem bil star pet let, sem med igro padel in si poškodoval palec na levi roki. Malo sem krvavel okoli nohta in potem na to pozabil.

Čez dva dni pa me je palec začel boleti, okoli nohta je bilo vse belo. Starša sta me odpeljala v dežurno ambulanto.

V ambulanti me je zdravnica takoj napotila v bolnišnico na Jesenice. Takrat sem začutil velik strah. V bolnici smo čakali na pregled. Tam je zdravnik ugotovil, da je pod nohtom vse zagnojeno in da bo potrebno odstraniti noht. Mami me je spremljala v operacijsko sobo. Ker se bil majhen, sem jokal od strahu. Zdravnik mi je rekel, da bo mami morala oditi, če se ne bom pomiril. Takoj sem nehal z jokom. Dobil sem injekcijo v prst. Bilo je grozno, ker prsta nisem več čutil. Zdravnik mi je odstranil pol nohta ter rano povil.

Zelo sem se oddahnil, ko je bila ta groza za mano. Prst me je še bolel, moral sem obiskati tudi svojo zdravnico, da me je pregledala.

Trajalo je skoraj dva meseca, da se je prst zacelil in noht na novo zrastel. Ugotovil sem, da je bil novi noht bolj trd. Upam, da mi ne bo več treba v bolnišnico na tako operacijo.

Kristjan Kumlanc, 5. b

Zvezek je potem kot ptica brez glave,
hiša je kot slon brez nog in glave,
šola je učiteljica, ki ne razmišlja,
žoga je potem kot pasavec brez oklepa,
omara - usta, ki ne govorijo,
kosilo je kot teden brez nedelje.

Samo Zadražnik, 5. b

BILA SEM NEODLOČNA

Kot vsako jutro je tudi tokrat zazvonila budilka. Počasi sem se skobacala iz postelje in si pripravila zajtrk. Umila sem si zobe in si hotela urediti pričesko, vendar se nisem mogla odločiti, ali naj si spletem kito ali naj si spnem rep. Na koncu sem lase pustila kar spuščene.

Odpravila sem se v svojo sobo po oblačila, ki sem si jih pripravila že prejšnji večer. A ko sem jih zagledala, mi niso bila všeč. Brskala sem po omari, vendar sem bila samo še bolj neodločna. Mami me je že priganjala, tako da sem hitro oblekla, kar sem si pripravila za današnji dan. Urno sem stekla do šole, vendar se v razred nisem mogla odločiti, v kateri klopi bom sedela. Kmalu je zazvonilo, jaz pa sem kot kup nesreče stala na sredi prostora. Učiteljica je prišla v razred, bila je zelo jezna, ker nisem sedela. Posedla me je v zadnjo klop, kjer nisem najbolje videla. Po končanem pouku sem se peš odpravila proti domu. Mami me je vprašala, ali naj skuha makarone ali riž; jaz pa se zopet nisem mogla odločiti. Ko sem prišla domov, me je na mizi čakal golaž, ki ga res ne maram. Popoldne nisem imela nobene dejavnosti in se nisem mogla odločiti, kaj naj počnem. Tako je kar naenkrat na nebo posvetila luna in mami me je začela klicati k večerji. Oblekla sem si pižamo z mucki, si umila zobe in stopila h koledarju, da bi odključala minuli dan. Ob tem sem ugotovila, da je bil danes dan, ki ga lani sploh ni bilo. Bil je 29. februar. Takoj sem ugotovila, zakaj je šlo vse narobe. Še dobro, da je ta dan samo vsake štiri leta.

Iza Gros, 5. b

DEKLICA S PRESLICO

Nekoč je v majhni koči je živela deklica. Pred svojo kočo je imela prečudovit travnik z lepimi rožami. Na travniku je našla zdravilno rožo, ki se ji reče preslica. Rožo je odtrgala in jo odnesla v vas. Tam je zagledala poškodovanega dečka. Imel je potolčeno, krvavo koleno. Deklica mu je pomagala s preslico. Stisnila jo je in položila na dečkovo koleno. Bolečina je kmalu popustila. Deček se je deklici zahvalil za pomoč. Še danes v Ljubljani stoji kip, ki je namenjen deklici s preslico.

Kristjan Kumlanc, 5. b

TURJAŠKA ROZAMUNDA

Rozamunda, ki res lepe je postave,
privabi fante, ki imajo prazne glave.

Vseeno jim je, če kaj ve ali ne,
važno je le, da lepa je.

Rozamunda njih se naveliča,
zato jih vse s šibo prebiča.

Kmalu pa ugotovi,
da življenje brez njih nič vredno ni.

Ker nobeden noče je nazaj,
odide na mal čuden kraj.

Od žalosti ne ve, kaj bi,
zato kar hitro omedli.

Lara Primožič, 8. b

Bila je Špela Marela,
ki je na klopci pod lipo sedela
in fante okrog prstov vrtela.
A ni bila ona dolgo vesela,
ker punca iz sosednje vasi
ji je vse fante prevzela.

Zato je naša Špela
vajeti v svoje roke vzela.
A spet se je zmotila,
z aroganco vse je proč spodila.
Da tako ne gre odkrije,
svojega ljubega k sebi privije.

Teja Gajski, 8. b

NAŠEL SEM PRIJATELJA

Nekega dne sem se sprehajal po stari ulici in tam zagledal objokanega fantka . Odšel sem do njega in ga vprašal, kaj je narobe . Odgovoril mi je ,da se je izgubil v tem velikem mestu .

Usedel sem se zraven njega in ga vprašal, kako mu je ime . Prvi hip mi ni hotel odgovoriti. Videl sem, da mi ne zaupa. Raje sem se mu prvi predstavil jaz . Pogledal me je v oči in mi rekel, da mu je ime Emil. Postala sva prijatelja, zelo mi je prirasel k srcu.

Nekega dne pa Emila ni bilo, čeprav sem ga pričakoval. Zaskrbelo me je zanj in začel sem ga iskati . Nisem ga našel in bal sem se, da ga nikoli več ne bom videl.

Kmalu sem ga zagledal ob robu ceste, kjer je ležal kot kup nesreče, saj se je zgubil v novem kraju. Vesel sem stekel k njemu in ga objel. Emil se me je zelo razveselil in skupaj sva se odpravila proti domu. Emilovo mamo sva vprašala, če lahko Emil prespi pri meni. Dovolila je in preživela sva najlepšo in najbolj zabavno noč v življenju .

Anja Lorbek, 5. b

EMIL IN GUSTAV STA SE SPOZNALA

Ko sem odšel iz Neustadta z letalom v Berlin, sem se usedel poleg nekega dečka. Segla sva si v roko in se drug drugemu predstavila. Dečku je bilo ime Emil, meni pa Gustav. Izgledal je zelo preplašen in komaj je zadrževal solze. Vprašal sem ga, kaj je narobe. Izvedel sem, da je izgubil starše. To me je zelo pretreslo.

"Kje si jih pa izgubil?" sem vprašal.

"Na letališču," je odgovoril.

V tistem hipu sem obmolnil. Nisem vedel, kako naj mu pomagam. Kar naenkrat je mimo prišla stevardesa, ki je prodajala srečke.

"Nečesa sem se domislil! Lahko kupiva srečke in igrava," sem rekel. Vedel sem, da lahko zadeneva 100 000 €. Dovolj, da kupiva karte za Neustadt.

"Ja, to bi bilo super!" je rekel Emil.

Ko sva prispela, sva šla kupit srečke.

"Kdo bi si mislil! Pravkar sem bil potr in žalosten, a poglej me sedaj! Imava možnost, da postaneva srečna dobitnika," je rekel Emil.

Naenkrat sva na ekranu zagledala številke: 1, 7, 12, 70, 15, 19 in 91. Ko sva te številke primerjala z najinimi, sva ugotovila, da imava popolnoma enake številke in da so se nama želje uresničile.

"Tooo," sva hkrati zavpila. Dobila sva 100 000 €. Odhitela sva na letališče in kupila letalske karte. Ko sva bila že v letalu, sva po radiju slišala: "Išče se izgubljen fantek Emil. Če ga najdete, ga pripeljite v Cve. 13." Emil je poskočil od veselja. Ko sva prispela, sva šla na taksi in se odpeljala na Cve. 13. Starša sta ga srečna tesno objela.

Samo Zdražnik 5. b

VESOLJKA

Jaz sem vesoljka

in to ne navadna vesoljka, -

jaz sem vesoljka majolka.

Na Marsu s prijatelji se rada igram

in skačemo od dna do neba.

S prijatelji imamo se radi,

tako stari vesoljci kot mladi.

Nekega dne prijatelj potrka na vrata

in pove, da prišla je prijateljica Kata.

Nato reče Kata: "Vau, kako lepa

imaš zelena vrata."

Marko Manojlovič, 5. b

Iz neba zvezda se svetlika,

počasi se premika.

Deček gleda v nebo,

ko nekaj zasvetlika se močno

in pade na zemljo.

Deček ves preplašen,

skoči v grm prašen.

Iz ladje čudno bitje stopi,

ki podobno ženski je na poti.

Deček vpraša: »Kdo si ti?«

A bitje mu nič ne odgovori.

Vesoljke mu ni bilo več mar,

Saj videl je ni več nikdari.

Samo Zadražnik, 5. b

PRIJATELJSTVO

Bil je lep sončen dan in Emil se je sprehajal po ulici gor in dol ter prešteval oblake. Ni se dolgočasil, samo razmišljal je, kako bi bilo, če bi imel prijatelje. Emil je bil namreč dobrega srca, vendar ga zaradi njegovih vijugasto oranžnih las ni nihče jemal resno. Tako se je sprehajal celo uro, ko mu je nekaj kapnilo v glavo.

Spomnil se je, da ga morda zato nihče ne mara, ker ga ne poznajo dovolj dobro. Skočil je v trgovino po lepilo, škarje in nekaj okraskov. Zdrvel je domov, a nesreča nikoli ne počiva. Ravno ko je stopil na pločnik, se je zaletel v prav tako čudnega fantiča. Imel je dolge rjave lase, rdeča očala, zelene hlače in roza majico.

Oba sta se pobrala, si popihala rane in se predstavila: "Jaz sem Gustav s sosednje vasi," je rekel rjavolasi. "Jaz pa sem Emil, tu sem na počitnicah," je rekel še drugi. Fanta sta se v trenutku

spoprijateljila. Bila sta si namreč zelo podobna. Oba sta bila smešna. Imela sta smešen naglas, smešen obraz in smešna oblačila. Emil se je znašel prvi in "prijatelja" vprašal za telefonsko številko. Ta mu jo je z veseljem zaupal. Tako sta si izmenjala telefonski številki in se zmenila za ponovno srečanje ob isti uri na istem mestu.

Ko sta se naslednji dan spet srečala, sta se šla malo potikat po mestu. Čeprav sta oba to že velikokrat počela, je v dvoje vedno bolj zabavno. Ko sta zavila proti slepi ulici, da bi se malo odpočila in kaj prigriznila, je za njima zatrobil avto. V naslednjem trenutku je avto že švignil mimo, tako da bi ju skoraj povozil. Fanta sta se samo spogledala in zdrvela kakor blisk za avtom. Ušel bi jima, če ne bi voznik hitro zaviral in izstopil iz avtomobila. Fanta sta se hitro skrila za grm, da ju ne bi kdo opazil. Voznik se je ozrl, da bi se prepričal, če sta odšla. Opazil ni nikogar, zato je pričel telefonirati. Emil in Gustav sta hotela izvedeti, kam telefonira, vendar nista slišala, kaj govori. Čez minuto, dve se je v ulico pripeljalo še pet mercedesov. Vsi, ki so se pripeljali, so vstopili v hišo ter prižgali luči.

Stemnilo se je že in fanta sta morala domov. Zapisala sta si hišno številko in se previdno odmaknila iz nevarnega območja. Zmenila sta se, da se naslednji dan ob dveh dobita na glavnem trgu, da do konca raziščeta stvar. Poslovila sta se in krenila vsak svojo pot.

Iza Gros, 5.b

POVODNI MOŽ

https://www.google.si/search?q=povodni+mo%C5%BE&espv=2&biw=1366&bih=643&source=lnms&tbn=isch&sa=X&ved=0ahUKEwiixZzEma3NAhVBXRoKHVtYAhwQ_AUIBigB#imgsrc=VZHd0ZoqMhchfM%3A

Je fante iskala,
jih ves čas menjala,
se rada smejala
in se igrala.

Popoldne v nedeljo
se vse veseli,
se pleše in pije
do pozne noči.

Urška zala
je z mladenčem plesala
vse do noči.

Naenkrat zagrmí,
veter pridrvi.
Uršika se z mladenčem
v Ljubljano potopi.

Sandi Bogojević, 8. b

V majhni so šoli
s streho rdečo,
dekleta pri fantih iskala srečo.

A sreča bila je izmuzljiva,
saj Urška je največ fantov dobila.
Najlepša od deklic je ona bila -
Urška iz 9. a.

Se šolski ples približuje,
dekletom pa fantov zmanjkuje.
Vsi hoteli so z Urško na ples,
ona jih gleda, kot da so malo čez les.

Na koncu na ples je sama odšla,
nobenega tam ni marala.
Tam je samo sedela,
z nikomer plesati ni hotela.

Potem pa pride na ples,
Urški se je zdelo, da iz nebes.
Nov tip res božanski,
Urški se zdel je božanski.

Želi ga odpeljati na plesišče,
tip pa izgovore išče,
da na lep način ji pove,
da njemu ni do nje.

Zavrnitev Urška ni bila vajena,
saj bila je zelo razvajena.
Je s plesa odvihrala,
celo dramo tam zagnala.

Potem pa se je spotaknila,
ob padcu nos zlomila.
Nič več bila ni všečna,
postala je čisto povprečna.

Ema Meglič, 8. b

V Tržiču najlepše deklice so ble,
Od Tince bilo ni nikjer bolj brhke.
Je vsako nedeljo po trgu hodila
in drugim dekletom je snubce zmaknila.

Bila je res mična, zares gospodična,
v sanjah mladenčev najlepša kraljična.
Svilena obleka in mašna v laseh,
daleč odmeval njen ljubek je smeh.

Vsako soboto so ples priredili,
okrog Tince so snubci veselo hodili.
A Tinci do plesa z vsakim ni blo,
nobenmu hotela podat ni roko.

Ga končno zagleda ko vince si toči,
pogleda na uro in kvišku zdaj skoči.
Je hitro in urno do njega stopila,
a glej ga ti zlomka, se je spotaknila.

Je Tinca v naročju njegovem pristala,
oba za trenutek sta nemo obstala.
In godba še bolj je glasno zaigrala,
že Tinca z mladenčem je urno plesala.

Ljudstvo začudeno je ostrmelo,
a Tinco je v srcu močno zaskrbelo.
Sta vedno hitreje in divje plesala
in tragično v Bistrc sta skupaj končala.

Maja Gros, 8. b

Prišla je Nuška lepa na ples,
pride deček lepi vmes.

Povabi jo na randi,
o, ta Sandi.

Se naslednji dan dobita,
si pijačo naročita,
po plesišču zavrtita.

Res hitro sta plesala,
okoli se sukala,
so drugi ju opazovali
in niso več plesali.

Res hitro sta plesala,
se v reko sta podala.

Zala Kecman, 8. b

LOM POD STORŽIČEM

Dve minuti ven iz Tržiča se cesta poda v strm breg. Vodi v planine, neokrnjeno naravo, v Lom pod Storžičem. To je moja rojstna vas, ki vam jo bom s ponosom predstavila.

Vasica leži v SZ delu Slovenije in spada pod občino Tržič. Je razloženo naselje z gručastim jedrom, potisnjeno pod strma severna pobočja Kriške gore, ozadje vasi pa krasi severna stena Storžiča. Višje od naselja Lom ležita naselji Potarje, z visokogorskimi kmetijami, in Grahovše z zaselkoma Hrib in Slaparska vas. Skupaj so povezani v krajevno skupnost s približno 500 prebivalci. Na koncu vasi se dviga Storžič z nadmorsko višino 2132 m, ki je najvišja gora v zahodnem delu Kamniško Savinjskih Alp. Čez strma pobočja in brzice si utira pot deroča Lomščica. Krajevna skupnost se razprostira na 23,10 km².

Veliko prebivalcev hodi na delo v dolino, delo na manjših kmetijah pa imajo kot dopolnilno dejavnost, kjer se ukvarjajo predvsem z živinorejo za lastno rabo. Lomljani se ukvarjajo tudi z obrtno dejavnostjo in podjetništvom. Največ je obrtnikov, ki se ukvarjajo z gozdarstvom in predelavo lesa, ki ga kot naravno bogastvo izkoriščajo v domačih

gozdovih. Večje kmetije danes kmetujejo ekološko, nekaj je tudi izletniških kmetij, kjer vam postrežejo z okusnimi domačimi jedmi. K razvitosti kraja pripomorejo tudi štiri turistične kmetije, kjer nudijo prenočišča, domače jedi, tečaje jahanja, popeljejo pa vas tudi po okoliških hribih ter organizirajo tematske delavnice. Na potoku Lomščica delujeta dve hidroelektrarni in akumulacijsko jezero za hidroelektrarno v Čadovljah. Podjetniki se ukvarjajo z obdelavo kovin, izdelavo obutve in trgovino.

Ponos Lomljanov je gotška cerkev sv. Katarine Aleksandrijske. Njen nastanek po ljudskem izročilu sega v 12. stoletje. Pred cerkvijo stoji zanimivo stoletno znamenje. V vasi je Podružnična osnovna šola Lom, ki jo učenci obiskujejo prvih pet let šolanja. V njej je tudi vrtec. Šola in vrtec z življenjem in delom poživljata utrip vasi. Vaščani se ob prireditvah zbirajo v Domu krajanov, ki je poleg Gasilskega doma, kjer ima prostore Gasilsko društvo. Gasilsko

društvo skrbi za pomoč vaščanom ob nesrečah in organizira veselice. Zelo uspešno je Kulturno umetniško društvo, ki svoje predstave uprizarja po celi Gorenjski. Znotraj društva delujejo mešani pevski zbor in dve vokalni skupini. Športno društvo z organizacijo športnih prireditev skrbi, da se v vasi vedno kaj dogaja. Organizirajo gorske teke, tekmovanja v smučanju, sankanju, teku na smučeh in streljanju. Na novem nogometnem igrišču pa vedno uživajo mladi, ki se želijo preizkusiti v nogometu ali drugih športnih igrah. Svoj pečat vasi da tudi klub Modri dirkač, v katerega so povezani ljubitelji VW avtomobilov. V vasi deluje tudi odbor Rdečega križa, ki enkrat letno organizira dobrodelni Antonov koncert, preko celega leta pa srečanja in predavanja. Vas ima tudi dve manjši gostilni.

Lom je znan tudi po bogatem ljudskem izročilu in ljudskih običajih. V kolikor v vasi med božičem in pustom ni poroke, se na pustno nedeljo vleče Lomski ploh. Pripravijo ga neporočeni fantje v posmeh dekletom. Pri Temšaku v Grahovšah ima Janez Slapar bogato zbirko starih listin in predmetov. S svojo zbirko veliko pripomore k ohranitvi zgodovinske in kulturne dediščine Loma.

Lom predstavlja odlično izhodišče za pohodnike, namenjene na okoliške planine in vrhove, enako tudi za gorske kolesarje in druge športne navdušence. Najbolj pogumni lahko plezajo v steni Storžiča ali Bele peči. Poleti nas vabita na obisk planšariji Javornik in Konjščica. Dom pod Storžičem je odlično izhodišče za vzpon na Storžič, pozimi pa je vse do Doma pod Storžičem urejena sankaska proga.

Zala Meglič, 6. a

Povzeto: po spletu in ustnem izročilu staršev

UČENCI IN SIMON JENKO

Simon Jenko: PO SLOVESU

Teman oblak izza goré
prikradel se je nad poljé,
nad poljem v sredi je obstal,
nebo je čez in čez obdal.

To ni oblak izza goré,
to tudi ni ravnó poljé;
to misel le je žalostna
na sredi srca mojega.

Simon Jenko je napisal žalostno pesem z naslovom Po slovesu. V njej naslika otožno naravo in ta vtis prenese na svoje razpoloženje. Učenci 8. a in 8. b so razmišljali na podoben način, le da so poleg žalostnih nastale tudi vesele, celo hudomušne pesmi. Preberite jih, na naši šoli je mnogo dobrih pesnikov. ☺

IZZIV

Stoji drevo in veje v zrak steguje,
ga veter biča, sonce greje,
sneg pokrije, dež umije.
Raste, zraste in stoji,
se novih izzivov ne boji.

To ni drevo,
to je življenja pot in glas,
to smo mi, to sem jaz.
Nas grel bo uspeh in bičal poraz,
izzivov nikoli ne zmanjka za nas.

Maja Valjavec, 8. a

VLAK

Vlak hiti,
kam se mu mudi,
če ura ni še tri.

To ni vlak, to sem jaz,
v tujino se mi mudi,
saj punca mi tja beži.

Sergej Golmajer, 8. a

MAMA VRANA

V hišo našo vrana prileti,
dobra volja takoj izpuhti.
Po hiši se dere in teče,
vrana takšna, da se reče.

Z bratom v vojno se spustiva,
val vpitja preživiva.
Kmalu se sprostita,
saj družno ugotoviva:
»Kje pa, kakšna vrana,
to le najina je tečna mama!«

Meta Križaj, 8. a

ZBOGOM, PRIJATELJ

Ura življenja je tiho obstala,
hlad zdaj objema tvoje telo,
duša velika se je poslovila,
šla je za vedno, nazaj je ne bo.

Žalostna ob tvojem grobu stojim,
še zadnjič te videti želim.
Hvala za ljubezen, nasvete, skrbi,
na grobu naj večno ti lučka gori!

Lara Primožič, 8. b

JUTRO

Ko jutro se zbudi,
blag veter mimo okna zapiha mi,
čutim, da se lep dan začenja,
ko ptica svojo pesem menja.

To je jutro, ki se zbuja
in ptica s pesmijo ne zamuja.
To res lep bo dan,
iz samega veselja stkan.

Nik Učakar, 8. a

MOJA ŽALOSTNA PESEM

Osamljena v kotu sedim,
vsem se nepomembna zdim,
z vsako solzo, ki pade na tla,
sem še bolj osamljena.

Ne vem, če bi še živela,
samo žalostne bi pesmi pela,
ob tvojem poljubu se topim,
te izgubiti ne želim.

Zala Kecman, 8. b

BEŽEČA SREČA

Povej mi snežinka,
ki padla si v mojo dlan,
je res ljubezen kratka
kakor zimski dan.

Je naša sreča
le trenutek, ki beži?
Je res snežinka,
ki v dlani se topi?

Teja Gajski, 8. b

SIROTA

Deklica je v temni ulici stala
in zelo glasno jokala.
To fanta v sobi prebudi,
zato pri njej se oglasi.

Staršev deklica ni več imela,
od žalosti bo smrt njo vzela.
Fant se smeje, jo tolaži,
zavrne ga: »Ne laži!«

Fantu res hudo je,
on ne laže,
a deklica si spet
s solzami obraz razmaže.

Jerca Perne, 8. b

POČITNICE

Globoka žalost zazeva,
ker čas počitnic mineva.
Žalostni obrazi pred šolo stojijo,
nazaj v posteljo si želijo.

Kje ste zdaj počitnice,
ko vse preprosto je bilo,
ko smo lahko res dolgo spali,
teste in spraševanja iz glave dali?

Ema Meglič, 8. b

ŽALOSTNA PESEM

Spomnim se vsega,
spomnim se te.
Bil si kot slika iz najlepše pravljice.
S pogledom, ki bil je le tvoj,
pokazal si nam svet pred seboj.
Zdaj pa tega več ni,
ves svet se mračen zdi.
Vedi, da vedno pogrešam te,
žal pa, dedi, je čas za nasvidenje.

Nuša Stanešič, 8. b

NASMEJMO SE

Mož leži na kavču in gleda rokometno tekmo. Med prenosom malo zaspi. Žena ga zbudi in reče: »Vstani! 22.55 je že!« »Za koga?« vpraša mož.

Zakaj mama kengurujka ne mara deževnih dni?
Ker se otroci takrat igrajo doma.

Kaj je en sam las na plešasti glavi?
Spomenik padlim.

Blondinka pride v slaščičarno. Naroči po eno kepico vsake vrste sladoleda. Prodajalec vpraša:
»Bi še češnjo na vrhu?« »Ne, ker hujšam,« odgovori blondinka.

Janezek je šel v Parizu v gostilno in tam naročil la juho. In natakark mu je prinesel juho. Nato je naročil la meso in natakark mu je prinesel meso. Ves vesel je rekel: »Komaj sem prišel v Pariz, že znam francosko!« Natakark mu je odvrnil: Če ne bi bil jaz iz la Celja, bi ti dobil la drek.«

Pride Lojzek do zdravnika in mu pove, da ga vedno, ko pije čaj, nekaj zbada v oko. Zdravnik ga vpraša: Pa ste dali žlico iz skodelice?«

Šale je zbrala Tinkara Košir iz 6. b.